

(reportáž z koncertu kapely Jablkoň)

Jsou zpěváci a kapely, které mě dostanou na první poslech. Jsou ale i takové a takoví, u nichž mi souznění trvá delší dobu. Ale o to je pak větší náklonnost a těšení na každé další setkání. Do druhé skupiny patří pražská kapela **Jablkoň** založená v roce 1977 Michalem Němcem. Jablkoň, vystupující původně jako trio ve složení Michal Němec, Ingo Bellman a Ivan Podobský, jehož známe i jako herce, prodělal personální a repertoárový vývoj. Na prvním místě zde působí naprostá originalita a osobnost Michala Němce, lyrika s postavou ragbisty (Michal Němec jej skutečně hrál) řídící kapelu, a v podstatě i diváky, jako dobře namazaný stroj. Asi proto, a nejen proto, mě Jablkoň před nevím už kolika léty dostal a od té doby se těším na každé jeho vystoupení. Za dosavadní éru vydal Jablkoň úctyhodných jedenáct alb počínaje Devátou vlnou z roku 1988 a konče Hovady božími z loňského roku.

Kapela má na kontě celou řadu zahraničních zájezdů, spolupráci s Jaroslavem Svěceným a dalšími osobnostmi vážné hudby. A tak mi 23. listopadu 2005 nezbylo nic jiného, než projet téměř zimní Prahou až na její druhý konec, kde na sídlišti Modřany s poetickým názvem Baba II měl Jablkoň v Klubu "12" svůj koncert. Klub má velmi příjemný malý sál a napočítal jsem asi

Michal Němec dirigentem

foto: Tomáš Pohl ©

100židlí. A skoro jako vždy se sál naplnil tak do jedné třetiny. V tom jsou si "centra vzdělanosti a kultury" na našich sídlištích, kde bydlí od deseti do sto tisíc obyvatel, podobná.

Krátce po půl osmé jsme se my, kteří jsme vážili cestu, dočkali. Uprostřed jeviště čněla nepřehlédnutelná postava kapelníka, zpěváka, skladatele, textaře a kytaristy Michala Němce. Po jeho levé ruce, jako vždy, usedl tichý a nenápadný Martin Carvan, žák Štěpána Raka na pražské AMU a po pravici kapelníka usedl za bicí Petr Chlouba, a ještě dál postával Johnny Jůdl, baskytarista, fagotista, hráč na elektrickou kytaru a zobcovou flétnu, jediný dlouhovlasý muž v kapele. Ten večer by totiž nebylo správné napsat jen "jediný dlouhovlasý", protože na jevišti doplňovala kapelu dlouhovlasá Anička, představená kapelníkem jako Anička Jablkoňová. Anička zpívala a hrála na saxofon. Kromě muzikantské perfektnosti je pro mě synonymem

Všechny písně byly o lásce

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 21. Prosinec 2005 04:00

projevu Jablkoně jeho obrovský nadhled a smysl pro humor. Ani ten večer to nebylo jinak. Na webových stránkách avizoval Michal Němec své krátké "rozmontování" u lékařů, takže koncert se konal po kratší pauze, kdy byl kapelník v pořádku "smontován".

Na úvod zazněla píseň *Velmi nesmělá*, kterou zná snad i ten, kdo nezná Jablkoň. Tato píseň dobře ilustruje jednu tvář tvorby Michala Němce, část písňovou. Má zdánlivě banální text o denním setkávání dvou možných milenců, kteří jsou v podstatě stejně nesmělí na konci týdne, jako byli na počátku. Jenže slova zpívaná na křehkou a něžnou melodii s chytlavým refrénem o tom jak "semafor popásá chodce.." nutí ke společnému zpívání a píseň mě znovu přesvědčuje o tom, že nejtěžší je vytvořit právě takovou zdánlivě jednoduchou věc.

Michal Němec prohlásil, že i další písně budou jen o lásce. Po první písni následoval její dramaturgický opak, píseň *Půbrdlová* a *Ulánbátar*. Tato píseň je další tvář Jablkoně, tvář velké slovní recese, kdy zpívané slovo je tvořeno textem zapadajícím do melodie, ale beze smyslu. Slova jen malují hudbu. Přiznám se, že písně tohoto druhu musím nejen slyšet, ale i vidět. Sledovat "velmi vážný" výraz kapelníka, který dá občas ruce za záda, "kárá" spoluhráče a dává jim zdviženým prstem nástupy, vyvolává salvy smíchu. Michal Němec po potlesku prohlásil, že Jablkoň je pravá tramská kapela a potvrdil to výrokem: "

Děkujeme kamarádi
!"

V písni *Odpouštím ti Růt* zní další část tvorby Jablkoně. Má až ruskou nostalgii a je nádherná. K mé velké lítosti ten večer nezazněla ze stejného "šuplíku" oblíbená píseň mé redakční kolegyně (ale i moje) *Bud' zase chvíli mladá*, která se dá plně vnímat a pochopit bohužel až po dosažení určitého věku. Zněly i velmi dobré instrumentálky jako

Pendlovky

překládané do angličtiny jako dědečkovy hodiny (Grandfather's clock) s velmi dobrým fagotem Johnyho a saxofonem Aničky, která se s tímto nástrojem velmi statečně a dobře potýká. Jen v závěru Michal Němec sám sebe dokonale odboural při hře na okarínu, ale slíbil, že bude ty dva tóny dlouho cvičit.

Milovníci recese se dočkali i písně *Říkadla*, kde se vždy těším na dramatický výraz kapelníka pronášejícího známá dětská říkadla hlasem barda Národního divadla či drama

Teta

, které popisuje cestu husy na pekáč, do žaludku a posléze i do zpátečního vlaku. To už mě, přiznám se, velmi bolelo břicho smíchy. Stejný účinek má píseň

Kdopak nám zazpívá

. Na nádvoří zámku v Telči zpíval lyrický úvod člen Národního divadla, oblečený v letním vedru

Všechny písně byly o lásce

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Středa, 21. Prosinec 2005 04:00

ve fraku, a kontrast následujícího heavy metalu kácel diváky z lavic. Nechybělo ani

5 policajtů

, kdy refrén zpívala třetina sálu, tedy všichni. Poslední album

Hovada boží

bylo zastoupeno zejména úvodní stejnojmennou skladbou a lyrickou skladbou

Píseň o bramborovém salátu

. V ní hrál Petr Chlouba na akordeon (a nejen v ní) a Michal Němec prohlásil, že Petr si vybral nástroj, protože má hodně akordů. Martin Carvan napadl kapelníka, neboť jeho humor je laciný. Kapelník mu odpověděl, že nemá na drahý.

Čas běžel a zněla jedna píseň za druhou. Anička Jabloňová, jejíž věk odhaduji jako velmi mladý, dávala do hry na saxofon a do zpěvu celou svou duši, byť občas některé těžší partie dávaly najevo, že se jen tak nedají. Anička si rozpustila vlasy a přidala a v podstatě vše zvládala. Před přídávky zněl *Aplaus na rozloučenou* a já se znovu přesvědčil, že existuje nejen láska na první pohled. Ta na první pohled někdy skončí stejně rychle jako začala. Ta druhá trvá celý život.